

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ¹ Ακρόασις
3 Αυγ. 1909
ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

Όταν μικρό παιδί ακόμα άρχισα να διαβίζω στίχους, ιδιαίτερος με τραβοῦσε ένα ποίημα, που έπιγραφότανε «Μάννα και γιό». Καλά-καλά δέν ήξερα ποιός ο ποιητής του.

Τό διαβίζα πολλές φορές, κ' έννοιωδα μιάν άλλοιώτικη συγκίνησι. Ίσως νάταν ή άκαλωσύνη της τότε ήλικίας μου, που μου γεννοῦσε τά συναισθήματτ' εκείνα.

Μιά μάννα πλουσιτένοχη,
χαροκαμένα μάννα

Που είχε κόρη για σκολειό
κι άγόρι για τά ξένα! ..

Ήταν ο καιρός εκείνος που δέ σκάπαζι από τέχνη τίποτε ώ που έξην από τά μικρά τραγούδια του Σολωμού, τ' «Αμάραντα» του Δροσώνη και τó Ζιλακώττα άλλες γ. ωριμίες δέν είχα.

Άργότερα, όχι πολύ πιο ύστερα, άρχισα να διαβίζω πιο συστηματικά, τότες άρχίησα να πρωτοδιαβίζω τó Πηλαμάν, τότες άρχίησα να ρουφώ τó Σίλωμ, τότες γνώμισα κ' ένα πρόσωπο φιλολογικό, που μύδακμανε ιδιαίτερον έντύπωσιν, και τó πρόσωπο αυτό ήταν ο Άργύρης ο Έφταλιώτης, ο ποιητής των στίχων που με μάγευαν μικρότερο. Δέν ήταν όμως τότε ή συμπάθειά μου ή μοναχική ή «Μάννα κι' ο Γιός», τότες ξετρελαιόμου α και για «τό τραγούδι του άργαλειού» για τή θαυμασία «Πτινάδα», για τó λεβέντικο «Τραγ. σ' της ταβέρνας».

Τά διαβάζα σκορπιστά ένώ κ' εκεί σ' ήμερολόγια και σ' έφημερίδες. Τάδελα έντυμένα ώς ένα βιβίο και δέν τάβρισκα.

«Τό Τραγούδι της Ταβέρνας» τó πρωτοδιάβησα σ' ένα χειρόγραφο που κρατούσε ένας φίλος μου και δέν θά λητμονήσω ποτέ μου τó πώς ένθουσιάστηκεν ο μικρούλης εκείνος έαυτός μου.

Όταν ακολουθώ διαβίζα εκείνες τίς θαυμάσιες μεταφράσεις του και ίδίως τόν «Κορυθαλό», του Σίλειυ και τó «Θεριστή και τά «Δ'υλοῦδια» του Λογκοφύλλου, ή αγάπη μου προς αυτόν έγινε άκλήμη και μεγάλη.

Κι' ώς τόσο είχα τόσο λιγα διαβίσει τόσα λιγα ποιήματά του μόνο!

Πεζά δέ λέγω, πεζά σχεδόν όλα τάχα, γιατί κι' όλα σχεδόν ήτανε τυπωμένα. «Ο Ζίνος Χαρίσης» κ' «ή Πρώτη Άγάπη» από τότες με συγκινούτανε.

Περνώσε έτσι ο καιρός δε είχα λάβει τήν τιμήν να γνωρίσω τόν άγαπημένο μου συγγραφέα. Δέν βάζατα τότε να μ'ήν τόν άρωτηζώ ποτέ θά μ'πορέσω να διαβάσω κι' άλλα ποιήματά του και τότε

είνα γράμμα του μύγραφε τώ: σέ, χρόνο θάν τά τύπωνε.

Πέρασε σχεδόν ο χρόνος και δέν είχα τυπωθή και φοβούμανα πώς θάμεια μό με τόν ίερό κόπο, δε εξαφνα μαθαί- τώς τυπωόντουσαν και πώς είτανε σχεδόν έοιμα. Δέν ξέρω πώς τότε με τ' άχαρόν κοῦνοιωσα μαζί, ήρθα ετήν νόγχην να γρεψω αυτά τά λιγα, προ- ακόμα ανέβω τόν τόμο να τόν διαβάσω ή τήν έντύπωσι εκείνη τήν πρώτη τήν γλ'ς καιά των πρώτων χρόνων.

Σμύριη

ΤΩΝΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΣ

εν

η Παναθήναια 15-31 Αυγ/09

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

«Παλιοί Σκοποί» υπό Άργύρη Έφταλιώτη. Αθήνα, τυπογραφείο «Εστία» Μάϊονερ και Καργαδούρη 1909. Σελ. 110.

ΑΠΟ τούς πολλούς στίχους που συνήθιζα να γράφω, — λέγει ο κ. Έφταλιώτης στον πρόλόγο του, — μάλιστα πριν κατασταλάξω τó κοντύλι μου στα πεζά, αποφάσισα να βγάλω εδώ μερικούς, σαν είδος θυμητάρι προς όσους φίλους και δικούς ζητούνε τέτοια μου έργα... Τόν καιρό που τούς έγραφα αυτούς τούς στίχους, οι γραμματικοί μας κανόνες δέν μελετιόντανε καθώς τώρα. Σήμερα θά τά γράφαμε άλλοιώς μερικά».

Η μετριοφροσύνη, ή όποία διαπνέει τόν σύντομον αυτόν πρόλογον, δέν εινε και τόσοσν άδικαιολόγητος. Οί στίχοι του κ. Έφταλιώτη δέν εμποροῦν να ύποστοῦν καμίαν σύγκρισιν προς τούς καλλιτέρους της σημερινής μας φιλολογίας. Αν έξαιρέση κανείς μερικά μέρη από τόν «Καθρέφτη του Πύργου», τó «Τραγούδι της Ταβέρνας» που έδωσεν ίσως άφορμήν εις πολλά βλάμικα τραγούδια ωραιότερα (του Πάλλη, του Μαλακίση και προπάντων του Πανταζή), τόν «Κόσμο» και ένα δύο άλλα Σμυρνέικα, τó σύνολον εινε από τά μετριώτερα. Ο κ. Έφταλιώτης εινε πολύ καλός πεζογράφος. Άλλ' ως τó ποιητικώτερον μέρος αυτής της συλλογής του, άπομένει ή θαυμασία μετάφρασις του «Κορυθαλού» του Σέλλεϋ.